

διηγήθη αὐτοῖς τὴν ἐπομένην ἱστορίαν: Ἐθνικός τις, κάτοικος τῆς Ἀσκάλωνος, εἶχε τιμαλφεῖς λίθους, διὰ τοὺς ὁποίους τῷ προσέφερον ἐξήκοντα χιλιάδας χρυσοῦ· ἀλλ' ὁ πατήρ του ἐκοιμήτο καὶ εἶχε τὴν κλειδα τοῦ κιβωτίου, ὅπου ἦσαν κλεισμένα τὰ πετράδια. Ὑπὸ τὸ προσκέφαλόν του. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀγορασταὶ δὲν ἤμπορῶσαν νὰ περιμένουν, ὁ υἱὸς ἐπροτίμησε νὰ διαλύσῃ τὴν ἐπικερδεστάτην ταύτην συμφωνίαν, παρὰ νὰ ἐξυπνίσῃ τὸν πατέρα του. Ἄς ἀκούσωσιν τινες τῶν σημερινῶν μας νέοι, καὶ εἴθε μὴ ἐντραπῶσι!

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΓ. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ὁ Φλεβάρης, κ' ἂν φλεδίξῃ,
τοῦ καλοκαιριοῦ μυρίζει.
Μὲ ἂν σώσῃ καὶ καιώσῃ,
μέσ' ἔς τὸ χιόνι θά μᾶς χώσῃ.

*Η:

Ὁ Φλεβάρης, κ' ἂν φλεδίξῃ,
πάλλει ἄνοιξι μυρίζει.

*
Τὴν Τυρινὴ καὶ τῶν Βαγιδῶ
ἔμπαίνει ὁ διάολος ἔς τὸ ἴγαλό.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τῶν ἀπόκρεων καὶ τὴν πρὸ τοῦ Πάσχα Κυριακὴν τῶν Βαῖτων συμβαίνει μεγάλαι τρικυμίαι. ***

ΣΟΥΛΙ, ΣΟΥΛΙΩΤΑΙ

Ὁ Περραιβὸς ἀφηγεῖται ἐκ παραδόσεως ὅτι αἰγοβοσκοὶ τινες ἐκ διαφόρων χωρίων ἀνέβαινον βόσκοντες τὰ κτήνη των εἰς τὰ βουνά, ἔνθα σήμερον ὑπάρχουσιν ἡ Κιάφα, ὁ Ναβαρικός, ἡ Σαμονίδα καὶ τὸ Κούγκι, ἀπεκατέστησαν δ' ἐν αὐτοῖς πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τυραννίας, ὅτε Ὁθωμανὸς τις τοῦνομα Σούλης, ἐσκηνωμένος ὦν ἐν τῇ θέσει, τῇ καλουμένῃ σήμερον Σούλι, καὶ φθονήσας τὴν ἐλευθερίαν τῶν γειτόνων αὐτοῦ, Χριστιανῶν μάλιστα ὄντων, ἀπεφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ καὶ καταστρέφῃ· τότε οἱ αἰγοβοσκοὶ συνωκίσθησαν ἐπὶ τῶν σκηνωμάτων αὐτοῦ, κ' ἐντεῦθεν Σούλιον ὠνομάσθησαν περιληπτικῶς ἅπαντα τὰ ὄρη ἔνθα κατεστράφη ὁ Σούλης* καὶ Σουλιῶται, οἱ καταστρέψαντες αὐτόν. *

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ COWPER.

Βροχὴ νυκτὶ ἔλουε κάλυκα ῥόδου νέον,
ὄν πρὸς τὴν Ἄνναν ἢ μικρὰ Μαρία εἶχε στείλει·
ἡ ὄρσοις πλὴν ἐδάρινε τὸ ἄνθος τὸ ὠρατον,
καὶ κάτω ἔκλινε σιγὰ τὰ ἔρωθρά του χεῖλη.

Τὸν κάθυγρόν του κάλυκα, τὰ φύλλα τὰ ὑγρά του
ἂν ἔδλεπε, θὰ ἔλεγες ὅτι θρηνεῖ, ἀψῆσαν
μόνα εἰς τὴν ῥοδωνίαν τὰ ῥόδα τ' ἀδελφὰ του
μεθ' ὧν μικρὸν συνέζησε, κ' ἔβαλλε συναυξήσαν.

1. Κωστακτινὸς πόλις, ὑπὸ Σ. Δ. Βουλγαρίου.

Ταχέως τὸ ἀνῆρπασα· ἄτοπον μοὶ ἐφάνη,
ἀπὸ βροχὴν ὁ κάλυξ του ἀφοῦ κατεβραντίσθη,
εἰς ἀνθοδέσμην νὰ δεθῇ· πλὴν μὲλὶς τὸ λαμβάνει
ἢ χεῖρ μου, κ' ἀφῆνης κατὰ γῆς ὁραυθὲν κατεκυλίσθη.

Ὁμοίως πόσοι ἄσπλαγχοι, ἔκραξαν τότε, πόσοι
ἀναίσθητοι σπαράττουσι καρδίας ἀνθρωπίνους,
κ' εἰς λύπας τὰς βυθίζουσι χωρὶς νὰ μεριμῶσι,
εἰς χάος ὅπου κληρὸν των πικρὸς εὐρίσκουν θρήνους!

*Ὀλίγον ἂν ἐπρόσεχον, ὦ! ἤθελεν ἀνθῆσαι
ἤδη φαῖδρον καὶ μειδιῶν τὸ ῥόδον τὸ ὠρατον,
ὅπως τὸ στόμα μειδιᾷ, ὅπῃταν χειρὶ σπογγίσῃ
φίλη, ἀδρὰ καὶ εὐγενῆς τ' ὄμμα τὸ δακρυχέον.†

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Αἱ κατοικίαι μας εἶνε τὸ ἔνδυμα τοῦ ἐσωτερικοῦ μας βίου. Τὰς κτίζομεν καὶ τὰς κοσμοῦμεν συμφώνως πρὸς τὰς ἰδιαιτάτας ἡμῶν κλίσεις. Ἀκολουθοῦσι καὶ αὐταὶ τὰς ἰδικὰς μας συνηθείας καὶ ἔχουσι τὸν τύπον τοῦ ἰδικοῦ μας βίου. Καὶ καθὼς ὁ ὀρνιθολόγος παρατηρῶν μίαν φωλεὰν δύναται νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ εἴδους τοῦ πτηνοῦ, ὅπερ τὴν ἔπηξε, τοιοῦτοτρόπως δύναται τις, βλέπων τὴν ἐφήμερον τοῦ ἀνθρώπου φωλεὰν, τὴν οἰκίαν, νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ἐν αὐτῇ οἰκοῦντος. Σωρεῖται πλοῦτον καὶ χρυσίον καὶ ἐπιπλα πολυτελῆ καὶ ἐπιδεικτικὰ ὁ τραπεζίτης, περικυλοῦται ὑπὸ βιβλιοθηκῶν ἢ εἰκόνων ἢ ἀγαλλμάτων ὁ καλλιτέχνης καὶ ὁ λόγιος. Ὁ καλὸς οἰκοκύριος μετὰ ὀρθοσκευτικῆς εὐλαβείας διατηρεῖ τὰ παλαιὰ του σκευῆ, ἀνάμνησιν παλαιῶν τῶν πατέρων του, οὐδέποτε δὲ λείπει τὸ ἐντὸς τοῦ κλωβίου καλλικέλαδον πτηνόν, ἵνα τέρπῃ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας της, ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς ἐργατίδος. Ἀλλὰ μετὰξὺ ὅλων τούτων τῶν οἰκημάτων ὑπάρχει ἐν τὸ ὁποῖον, εἰς ἀπάσας τῆς κοινωνικῆς κλίμακος τὰς βαθμίδας, ἔχει ἰδιαίτατόν τι θέλγητρον· τῆς κόρης τὸ δωμάτιον. Δέν δύναται τις ἄνευ μυστηριώδους εὐλαβείας νὰ εἰσέλθῃ πρῶτην φοράν εἰς αὐτό. Ἔστω τὸ δωμάτιον τοῦτο πολυτελεὲς ἢ πτωχικόν, κομποπρεπὲς ἢ γυμνόν, ἀδιάφορον. Ἡ ἐκεῖ κατοικοῦσα, ἢ καλὴ καὶ χαριτωμένη κόρη, τὸ στολιζέει διὰ τῆς παρουσίας της, τὸ ζωοποιεῖ διὰ τοῦ μειδιάματός της, ἢ καθαρὰ της ἀναπνοῆ τῷ παρέχει εὐωδίαν. Ἡ ἀγνότης τῶν σκέψεών της καὶ τῶν ὀνείρων της τὸ καθιστᾷ ἱερόν· καὶ ὅταν αὐτὴ ἀκόμη τὸ καταλείψῃ, νομίζεις ὅτι μένει ἀκόμη εἰς τὸ δωμάτιον τὸ ἄρωμα τῆς νεότητος τῆς δροσερᾶς. Εἶνε ἀληθινὴ φωλεὰ πτηνοῦ, τοῦ καλλίστου τῶν πτηνῶν. (Xavier Marmier).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὰ πάντα χρησιμοποιοῦνται ἐν Γαλλίᾳ.

Ἐν ᾧ εἰς τὰ δάση τῆς Ἀμερικῆς ἀποκτείνουσι τὰ ζῶα ἀπλῶς καὶ μόνον ἵνα λάβωσι τὸ δέρ-

1 Μετὰ τῶν Ἀγγέλου Βλάχου.

μα των, ἐν Γαλλίᾳ ἐπωφελοῦνται καὶ τὰ ἐλάχιστα μόρια αὐτῶν.

Ἐκ τῶν δερμάτων τῶν βοῶν τῶν χρησιμευόντων εἰς τὰ βυρσοδεψεία καὶ ἄλλα δερματικά ἐργαστήρια, ἐπεξεργάζονται τὰ ἄχρηστα δι' ἄλλας ἀνάγκας εἰς χρῆσιν καλυμμάτων τῶν ἀμαξῶν. Τὰ κέρτα καὶ αἱ ὀπλαὶ χρησιμεύουσι διὰ κτένια, λαβὰς μαχαιρίων κλ.

Αἱ τρίχες τῆς οὐρᾶς χρησιμεύουσιν εἰς κατασκευὴν προσκεφαλαίων, λοφίσκων διὰ περικεφαλαίας κλ. Ἐκ τῶν τριχῶν τῶν ὠτων κατασκευάζουσι λεπτοὺς χρωστήρας.

Ἐκ τῶν προβατίων δερμάτων γίνονται παντοῖοι σάκκοι, χρηματοθήκαι, χαρτοφυλάκια.

Διὰ τοῦ μεγάλου ἐντέρου περικαλύπτονται ἄλλαντες. Ἐπὶ τοῦ βοείου ὑμένος σφυρηλατοῦσιν οἱ χρυσῶται τὸν χρυσόν, κατασκευάζονται δ' ἐξ αὐτοῦ καὶ σφαιρώματα. Ἐκ τοῦ στομάχου τοῦ βοῦς γίνονται διάφορα φαγητά, ἐκ δὲ τοῦ προβατίου καπνοθήκαι καὶ ἐμβάδες καὶ ἐκ τῶν ἀπροκωλιῶν ἀρμονικαὶ χορδαί.

Τὸ δέρμα τῶν εἰς τὰς βουῖς ἀνευρισκομένων ἐμβρύων χρησιμεύει εἰς τὴν κατασκευὴν μικρῶν ἵππων καὶ ἄλλων ζῴων διὰ τὰ παιδιά καὶ παντοσιδῶν ἀθουμάτων. Ἐξ αὐτοῦ προέρχονται καὶ τὰ λεπτά δερμάτια δι' ὧν περικαλύπτουσι συνήθως τὸ πῶμα τῶν ἀρωματοφόρων φιαλῶν.

Τὸ λοιπὸν τοῦ ἐμβρίου τὸ μεταχειρίζονται εἰς κατασκευὴν σάπωνος.

Ἐκ τοῦ περικαρδίου κάμνουσι καπνοθήκας.

Ἐκ τοῦ στέατος κατασκευάζουσι βούτυρον μαγειρικόν (margarine).

Αἱ ἐν τοῖς ἐντέροις ὕλαι χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν χαρτοποιίαν καὶ εἰς σιτισμὸν τῶν ζῴων πρὸς πάχυσιν αὐτῶν.

Τὰ λοιπὰ πάντα τοῦ ζώου τέλος πάντων τὰ μεταχειρίζονται εἰς λίπανσιν τῆς γῆς.

Ἡ Καλύθη τοῦ Μπάρμπα Θωμᾶ.

Τίς ἀγνοεῖ τὴν *Καλύθη* τοῦ *Μπάρμπα Θωμᾶ*, τὴν παρὰ τοῦ μακαρίτου Καρασούτσα γλαφυρῶς καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν μεταφρασθεῖσαν; Οὐδὲν ἕως βιβλίον ἔτυχεν εἰς τε τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν πλειοτέρων ἐκδόσεων. Ἐν Ἀμερικῇ μόνον ἐξετυπώθησαν τὸ πρῶτον ἔτος 305,000 ἀντίτυπα, μεταφράσθη δὲ τὸ βιβλίον εἰς ὅλας τὰς γλώσσας.

Ἡ *Σημαία* γράφει ὅτι τὸ κυριώτατον τοῦ μυθιστορήματος πρόσωπον, ὁ Ἰωσήας Ἔνσεν ἢ μπάρμπα Θωμᾶς ζῆ ἀκόμη, εἶνε ἱερεὺς ἐν Κανναδά, προτιθεταὶ δὲ νὰ ἔλθῃ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ νὰ διαμείνῃ ἐπὶ μικρὸν ἐν Παρισίοις. Ἡ αὐτὴ ἔφημερίς προσθέτει ὅτι ὁ μπάρμπα Θωμᾶς διηγῆθη πρό τινων ἐβδομάδων ἐν τινι ὀμηγύρει τὰς περιπετείας τοῦ βίου του. Εἶνε δὲ τώρα 88 ἐτῶν, ὑπῆρξεν ἐπὶ 42 ἔτη δούλος, ἔχει 11 τέκνα, 44 ἐγγόνα, 8 δισέγγονα, ἴδρυσε δὲ καὶ σχολεῖον

ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγγλίᾳ, ὑπὲρ οὗ ἐνεργοῦνται τώρα συνεισφοραὶ ἐν Λονδίῳ.

Περίεργον τέρας.

Ὁ ἐν Καίρῳ ἰατρός Berjolan ἀνήγγειλε τῇ Θεραπευτικῇ Ἐταιρίᾳ τὴν γέννησιν περιέργου τέρατος. Τὸ τέρας εἶνε τέκνον πατρὸς καὶ μητρὸς βεδουίνων, ἀρίστης ὑγείας. Ἐχει δὲ δύο κεφαλὰς, δύο στήθη, τέσσαρας βραχίονας, τρεῖς κνήμας καὶ μίαν μόνην κοιλίαν.

Βεβαίως τὸ τέρας τοῦτο εἶνε ἐξ ἐκείνων, ἃ περιέγραψεν ὁ Ἰσίδ. Ζεοφροᾶ Σαιντιλαίρ. Καὶ ἀληθῶς ὁ Κ. Berjolan ἀνεγνώρισεν ὅτι αἱ ἀναπνευστικαὶ λειτουργίαι καὶ αἱ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος ἦσαν ἐντελῶς ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων εἰς τὰς δύο κοιλότητες, τὰ δὲ δύο συνηνωμένα ἄτομα, ἀφ' οὗ χωριστὰ εἶχον συντρέξει εἰς πάσας τὰς θρεπτικὰς τῆς ζωῆς λειτουργίας, ἦνωσαν ἀπὸ κοινοῦ τὴν ὑπαρξίν των ἐν τῇ μιᾷ κοιλίᾳ. Τὸ τέρας ἦτο 21 ἡμέρας ἡλικίης, ὅτε τὸ ἐξήτασεν ὁ ῥηθεις ἰατρός, ἔχει δὲ ἄριστα κατὰ τὴν ὑγείαν. Γαλακτοτροφεῖ, κοιμάται καὶ κλαυθμυρίζει, ἐκάτερον δὲ μέρος τῆς παραδόξου ταύτης ἀτομικότητος πράττει ταῦτα χωρὶς νὰ φροντίξῃ περὶ τοῦ ἐτέρου μέρους. Κατὰ πᾶσαν ὁμῶς πιθανότητα τὸ τέρας δὲν θὰ ζῆσῃ ἂν ἔζη θὰ ἔκαμνε νὰ λησμονηθῶσι ταχέως οἱ περιλάλητοι Σιαμαῖοι ἀδελφοί.

Διάσημος Ζατρικιοπαίκτης.

Λίαν περίεργον καὶ πρωτοφανές πρᾶγμα συνέβη ἐσχάτως ἐν Λονδίῳ, ἀποβλέπον εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦ ζατρικίου (échecs). Ὁ διάσημος ζατρικιοπαίκτης Κ. Zukertort ἔπαιξεν εἰς μίαν λέσχην τοῦ Λονδίνου 16 φορές χωρὶς νὰ βλέπῃ τὸ ζατρίκιον ἀφ' ἐνὸς μὲν προσβάλλων ὀκτὼ ἀντιπάλους, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἀμυνόμενος κατὰ ἄλλων ὀκτὼ. Ἠρχισαν εἰς τὰς ἐξ τῆς ἐσπέρας νὰ παίξωσι μέχρι τοῦ μεσονυκτίου εἶχον παίξῃ δύο παιγνίδια. Ἐπανελάθον τὸ παιγνίδιον μετὰ πέντε ἡμέρας, ὁ δὲ Κ. Zukertort ἐνθυμεῖτο τὰς διαφόρους θέσεις τῶν 14 ζατρικίων. Ἐν συνόλῳ δὲ ἐκέρδησε 12 παιγνίδια, ἠκύρωσε 3 καὶ ἔχασεν ἓν καὶ μόνον.

Τὰ κομμάτια τῶν σιγάρων.

Ἡ βερολιναία ἐταιρία τῶν *συνλεκτῶν τῶν κομματίων τῶν σιγάρων* ἐώρτασε πρό τινος τὴν δεκάτην ἐπετηρίδα τῆς συστάσεώς της. Ἡ τελετὴ ἐγένετο παρὰ τῷ Προέδρῳ Κ. Bussler, αὐλικῷ συμβούλῳ. Ἡ ἐταιρία ἔχει ὅλως φιλανθρωπικὸν σκοπὸν, ἐργάζονται δηλαδὴ οἱ συλλέκται οὗτοι ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν πτωχῶν. Ὄθεν ἡ ἑορτὴ ἐγένετο ὑπὲρ 36 πτωχῶν ὀρφανῶν, δι' ἃ παρεσκευάσθη τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων καὶ εἰς ἃ ἐδόθησαν ἐνδύματα, ὑποδήματα, ἀθύρματα κλ. Τὰ κέρδη τῆς ἐταιρίας ἦσαν πολὺ καὶ λαμπρά.

Νοσημοσύνη τῶν ἄρκτων.

Ἐν Ῥωσσίᾳ πρὸς σύλληψιν τῶν ἄρκτων ὠρύττουσι τάφρον βαθεῖαν τὴν ὁποίαν ἐπικαλύπτουσι διὰ φύλλων, ἐπὶ δὲ τῆς ἐπιφανείας τοῦ εὐθραύσου τούτου καλύμματος διασπείρουσι καρπούς. Ἡ ἄρκτος λιμώττουσα ἐφόρμῃ ἐπὶ τοῦ δελεάσματος καὶ πίπτει εἰς τὸ βάθος τῆς τάφρου. Ἡ παγίς εἶνε ἐνίοτε τόσον καλῶς παρεσκευασμένη ὥστε πολλὰ ὁμοῦ θύματα συλλαμβάνονται χωρὶς νὰ κρημνισθῇ τὸ ἐπικαλύπτον πῆγμα. Τὰ αἰχμάλωτα ζῶα, ὅπως σωθῶσι, σχηματίζουν ζώσαν κλίμακα· μία ἐξ αὐτῶν ἐγείρεται καὶ στηρίζει τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τὸν τοίχον, ἄλλη ἀναβαίνει ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς πρώτης, καὶ τρίτη διὰ τῆς τοιαύτης κλίμακος φθάνει εἰς τὸ χεῖλος καὶ ἐλευθεροῦται. Ἄλλ' ἢ τελευταία, ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν ἄλλων, πῶς νὰ ἐξέλθῃ; Αἱ σύντροφοί της δὲν φεύγουσιν ἄνευ τοῦ σωτῆρος αὐτῶν. Ἐκρίζωνουσι δένδρον, τὸ ὁποῖον φέρουσιν εἰς τὴν τάφρον καὶ στήνουσιν εἰς μίαν γωνίαν. Ἡ γενναία σύντροφος αὐτῶν ἀναβαίνει ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον καὶ καθίσταται ἐλευθέρα, χάρις εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην ἐκείνων ἀς αὕτη ἠλευθέρωσε.

Λαμπρὸν παράδειγμα αὐταπαρνήσεως.

Δίπλας, ὁ γενναῖος ἄρματωλὸς, ἰδὼν ποτε τὸν Κατσαντώνην προκινδυνεύοντα, τοὺς δὲ πολεμίους ἀθρόους ἐπιπεσόντας ἐπ' αὐτὸν, ἅμα ἐξαγγεῖλαντα τὸ ἴδιον ὄνομα, καὶ ἐλπίζοντας νὰ τὸν ζωγήσωσιν ἢ ἀποκτείνωσιν, εἰσορμήσας ἐκραύγασε «μὴ τὸν πιστεύητε! ἐγὼ εἶμαι ὁ Κατσαντώνης! ἂν σὰς βαστῆ βαρεῖτέ με.» Τότε στρέψαντες οἱ ἐχθροὶ κατ' αὐτοῦ τὰ ὄπλα ἐθάνατῶσαν τὸν ἐκουσίως προσενεγκόντα ἑαυτὸν θῦμα ὑπὲρ τῆς φιλίας.

«Ἐβγήκε ἀσπροπρόσωπος.»

Ἡ δημόδης φράσις «Ἐβγήκε ἀσπροπρόσωπος» προῆλθεν, ὡς λέγεται, ἐκ τοῦ ἐπομένου ἀνεκδότου: Ὁθωμανὸς τις ἐν Σμύρῃ, μέλλων ν' ἀπέλθῃ εἰς Μέκκαν, ἀφῆκε πεντήκοντα πρόβατά του εἰς τινὰ τῶν φίλων του, ἵνα φροντίζῃ περὶ αὐτῶν κατὰ τὴν ἀπουσίαν του· ὁ παραλαβὼν αὐτὰ τὰ ἐπώλησε καὶ ἐσφετερίσθη τὸ ἀντιμιόν των. Μετὰ τινὰ δὲ χρόνον, ἐπανελθόντος τοῦ κυρίου τῶν προβάτων, ὁ σφετεριστὴς λαβὼν δοχεῖον γιαιούρτης, ἐπορεύθη πρὸς αὐτὸν, καὶ προσενεγκὼν αὐτὴν δῶρον τῷ εἶπεν, ὅτι ἐκ τοῦ ποιμνίου ἢ γιαιούρτη μόνη τῷ ἔμεινε, τὰ δὲ πρόβατα ἐδωρήσατο εἰς τοὺς πένητας, διότι ἔμαθεν ὅτι ἐκεῖνος προσεβλήθη ὑπὸ πανώλης. Ἄλλ' ὁ κύριος τῶν προβάτων ἀγανακτήσας διὰ τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ, ἀνέτρεψε τὸ δοχεῖον τῆς γιαιούρτης ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ ἐξέβαλεν αὐτὸν τῆς οἰκίας. Διαβάτης τῆς ἰδῶν αὐτὸν οὕτως ἔχοντα, τὸν ἰρώτησε τὴν αἰτίαν· ἐκεῖνος

δ' ἀπεκρίθη: «Αἶ, φίλε μου, ὅποιος δίνει καλὸ λογαριασμὸν, ἔγιναι ἀσπροπρόσωπος.»

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τὸ λικνίσμα τῶν βρεφῶν.

Ἴταλὸς τις ἰατρὸς ἐπιφέρει τὰς ἀκολούθους παρατηρήσεις περὶ τοῦ λικνίσματος τῶν βρεφῶν.

«Νομίζω ὅτι τὰ βρέφη κοιμῶνται λικνιζόμενα μόνον καὶ μόνον διότι ζαλιζονται. Ἡ κίνησις ἐκείνη προσβάλλει τὰς εὐερεθίστους ἴνας τοῦ ἐγκεφάλου των, παραβιάπτει τὴν πέψιν των, διαφθείρει τὸ γάλα δι' οὗ τρέφονται καὶ ἐπιφέρει ἐμετὸν, κωλικοπόνους καὶ ἄλλας ἀσθενείας τοῦ ὑπογαστρίου.

»Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐν τισι περιπτώσεσιν ὠφέλιμον εἶναι νὰ προκαλῆται ὁ ὕπνος δι' ἡσύχου καὶ βραδείας κινήσεως τοῦ λίκνου, ἀλλ' αἱ τοιαῦται περιπτώσεις εἰσὶ δυσδιάγνωστοι, ἀφ' ἑτέρου δ' αἱ συνέπειαι τῆς καταχρήσεως τοῦ λικνίσματος εἰσὶ τοσοῦτον ἐπιβλαβεῖς, ὥστε εὐκατῶς θὰ ἦτο ὁ παντελής αὐτοῦ ἐξοστρακισμός.

»Ἀναντίρρητον εἶναι ὅτι ἡ διανομὴ τῶν δυνάμεων, αἵτινες κρατύνουσι καὶ ζωογονοῦσι τὰ ὄργανα τοῦ σώματος εἶναι διάφορος κατὰ τὸν ὕπνον ἀπὸ τῆς ἐγρηγόρευσεως. Διὰ τοῦ λικνίσματος δὲ ἀποκοιμίζονται τὰ παιδία στρεφομένων τῶν τονικῶν δυνάμεων πρὸς τὰ μάλλον σειόμενα ὄργανα.

»Κατὰ τὰς πρώτας ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἡμέρας τὸ βρέφος διατελεῖ ἐν γαλήνῃ ληθαργικῇ, συντελοῦσά εἰς ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν τῶν ὀργάνων του. Ἄλλ' ὅταν, παρελθουσῶν τῶν πρώτων τούτων ἡμερῶν, ἄρχωνται λειτουργοῦσαι αἱ αἰσθήσεις του οὐχὶ ἄνευ τινὸς ὀδύνης, καὶ τὸ παιδίον δι' ἀσθενῶν θρήνων δεικνύη ὅτι αἰσθάνεται ἤδη τὸ βάρος τῆς ὑπάρξεώς του, εἶναι χρεῖα νὰ καταπνίγωμεν παντὶ τρόπῳ τοὺς θρήνους του ἐμποδίζοντες οὕτως αὐτὸ ν' ἀποτίνῃ τὸν φόρον τοῦτον τῇ φύσει;

»Δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἐγκατελείπομεν τὸ βρέφος εἰς ἑαυτὸ, ἐκτὸς ἐὰν τοὺς θρήνους προκαλεῖ κατεπίγουσά τις ἀνάγκη ἢ τυχαία κακοδιαθεσία; Μετὰ τινὰς στιγμὰς αἱ αἰσθήσεις του θ' ἀνέκτων τὴν γαλήνην ἐκείνην, ἥτις ἀφεύκτως ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἐκ τῶν πρώτων ἐντυπώσεων κόπωση. Αἱ ἀνυπόμονοι τροφοὶ, αἵτινες λικνίζουσαι αὐτὸ προσπαθοῦσι νὰ τὸ ἀποναρκώσωσι καὶ νὰ παρατείνωσιν οὕτω τὸν ὄρισμένον διὰ τὴν ἀναισθησίαν του χρόνον, πρέπει νὰ φοβῶνται μὴ διὰ τοιούτων καταπραυντικῶν μέσων ἀντικαταστήσωσι τὰς ἐλαφρὰς καὶ ἀχωρίστους ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὀδύνας δι' ὀλεθρίων ἀσθενειῶν.»
